

[Hilmar Baunsgaard.]

Det er sagt af mange og sagt mange gange, at ti partier gør samarbejdsvilkårene vanskelige. Det løser ingen problemer at gentage det, men selvfølgelig er der en god del sandhed i betragtningen. Det er ligeledes sagt mange gange, at en regering med kun 22 mandater bag sig vil få store vanskeligheder med at lede samarbejdet i folketinget. Selv har jeg sagt det ofte og gjort det med en understregning af, at regeringen selv har gjort opgaven endnu sværere ved på forhånd at afvise forsøg på at aftale retningslinjerne for en økonomisk politik med andre partier. Heller ikke det problem løser vi ved en gentagelse, men også heri er der jo megen sandhed.

Det radikale venstre har fortsat den opfattelse, at venstre på forhånd skabte en del af de problemer, vi står med parlamentarisk. Jeg lagde mærke til, at statsministeren i sit tv-interview forleden aften fremhævede det næsten som en dyd, at regeringen på 3/4 år havde indgået ikke mindre end fire store forlig, deraf tre økonomiske forlig. Jeg er ked af at måtte sige det til statsministeren, men det er jo ikke et udtryk for styrke, men udtrykker den parlamentariske svaghed. Det viser jo netop svagheden ved ikke at have aftaler om de økonomiske retningslinjer, at man så at sige med et par måneders mellemrum må springe fra krise til krise.

Derfor forstår vi godt, at der igen rejser sig diskussionen om behovet for en udvidelse af regeringens grundlag. Det radikale venstre ønsker imidlertid ikke nu at ofre tid og kræfter på en diskussion om fejl og mangler ved regeringsgrundlaget. Vi mener, at de aktuelle økonomiske problemer er så påtrængende, at man i stedet må samle kræfterne om at løse disse.

Det stiller imidlertid krav til regeringen. Det stiller det krav til regeringen, at den på anden måde end hidtil tager initiativ til at forbedre samarbejdet med partierne. Det er nødvendigt at sige det lige ud til venstre. Det er ingen god metode, at regeringen gang på gang lægger op til et samarbejde ved at komme med egne forslag og så under kraftig agitationindsats fortælle: her er så, hvad venstre ville, hvis vi kunne. Kan man ikke se, at man derved tvinger andre partier til at fortælle, hvad de ville, hvis de kunne selv? Og så er situationen der.

Regeringen har simpelt hen for sit vedkommende prioriteret forkert i valget mellem egen agitation og samarbejde med andre. Det krav, der må stilles til regeringen, er derfor, at den nu tager initiativ til en ubunden drøftelse mellem partierne om, med hvilke midler man bekæmper inflation, valutaunderskud og arbejdsløshed — ubunden ikke af kendsgerningerne, men af trang til egen agitation.

Må jeg så lige, inden jeg forlader de hjemlige økonomiske problemer, udtale min forbavelse over, at regeringen har tanker om at gøre økonomiministeren til formand for det økonomiske råd. Jeg er forbavset, fordi ingen bør kunne være i tvivl om, at den uafhængighed, som er selve det økonomiske råds fundament, vil blive mindsket, når regeringen direkte sidder med til bords. Jeg er også forbavset over, at regeringen vil foretage et sådant skridt uden på forhånd at orientere de øvrige partier — det er næsten, som om den smalle regering her har glemt, at den ikke er et flertal af folketinget — men jeg er faktisk mest forbavset, fordi jeg troede, at både økonomiministeren og statsministeren var klogere.

Til sidst har jeg et par bemærkninger til de udenrigspolitiske afsnit i statsministerens åbningstale, og jeg vil gerne sige, at det er ikke ud fra en negativ indstilling, jeg nu knytter et par kritiske kommentarer til statsministerens afsnit om udenrigspolitik. Det, der manglede i statsministerens tale, var en klarere erkendelse af, at det faktisk ikke går tilfredsstillende med arbejdet i de to internationale samarbejdsorganisationer NATO og EF, som statsministeren omtalte.

Inden for NATO har vi oplevet det, at et medlemsland har trukket sig ud af forsvarsamarbejdet. Det er sket før. Men det, der giver anledning til kommentarer, er imidlertid de begivenheder, der ligger bag ved bruddet. Her er der efter radikal opfattelse tale om, at NATO og dermed Danmark har påtaget sig et vist medansvar. Igennem adskillige år affandt vi os under større eller mindre offentlige diskussioner med, at USA støttede det græske militærdiktatur. I sommer skabte det græske oberstdiktatur den nuværende krise på Cypern, og det førte til diktaturets fald. Men da det så knap nok genfødte græske demokrati skulle forsøge at yde sit bidrag